

Nr 154.

Av herr Senander, i anledning av Kungl. Maj:ts förslag om anslag till Tullverket: Avlöningar till befattningshavare å tullstaten.

Av Kungl. Maj:ts proposition nr 1 under sjunde huvudtiteln, Tullverket: Avlöningar till befattningshavare å tullstaten, framgår, att Kungl. Maj:t i stort sett motsatt sig tullstyrelsens förslag om inrättande av ett antal nya befattningar i utbyte mot motsvarande antal befattningar i lägre grader. Tullstyrelsens förslag har beräknats medföra en kostnadsökning av 110 000 kronor. Kungl. Maj:ts ståndpunkt motiveras med en hänvisning till förhållandena i »nuvarande läge».

Nedprutningen av tullstyrelsens förslag i denna punkt är anmärkningsvärd. Tullstyrelsen har påpekat, att den redan vid sina anslagsberäkningar för innevarande budgetår tagit hänsyn till den minskning i trafiken som inträffat och att därför dess begäran om inrättande av nya tjänster för nästkommande budgetår begränsats till att omfatta de mest trängande behoven. Då tullstyrelsen sålunda själv sovrat behoven synnerligen strängt och tagit med förslag till nya tjänster endast i de fall, där arbetsuppgifter, som ankomma på befattningshavare i högre lönegrader, utföras av befattningshavare i lägre grader, synes den nedprutning, som företagits av Kungl. Maj:t, ha skett utan hänsyn till tullverkets klart motiverade behov och personalens berättigade anspråk på någon förbättring av befodringsförhållandena.

Tullstyrelsen har bland annat föreslagit, att 60 tullvaktjänster i Ca 9 måtte utbytas mot 60 tulluppsyningsmanstjänster i Ca 12. *Ett bifall till tullstyrelsens förslag i denna punkt skulle draga den låga kostnaden av 17 337 kronor.*

Det är icke första gången tullstyrelsen påyrkar en förbättring av tullvakternas befodringsförhållanden. I sitt statförslag för budgetåret 1945/46 begärde tullstyrelsen, i anledning av en framställning från tullmannaförbundet om nyinrättande av 198 tulluppsyningsmanstjänster till förbättring av de ordinarie och extra ordinarie tullvakternas löneställning, att 100 tullvaktjänster måtte utbytas mot 100 tulluppsyningsmanstjänster. Till motivering härför anförde tullstyrelsen bland annat:

»För att icke den vidtagna åtgärden att borttaga tillsyningsmansgraden skall medföra försämring av bevakningspersonalens avlöningsförhållanden är det nödvändigt, att befodran till tulluppsyningsman kan påräknas efter omkring 14 tjänsteår. Då medelåldern vid antagning till extra tullvakt är

23 år, borde sålunda befordran till tulluppsyningsman kunna vinnas vid 37 års ålder. Av nuvarande ordinarie hava emellertid 70 uppnått en ålder av 40 år eller däröver och äro 20 i åldern 39 år; för 20 tullvakter är levnadsåldern 38 år.»

Slutligen anför styrelsen härom:

»Då emellertid i alla händelser väntetiden för befordran från tullvaktsgraden uppenbarligen är för lång och då ifrågavarande äldre tullvakter i stor utsträckning utföra göromål, som egentligen borde ankomma på tulluppsyningsmän, anser styrelsen sig böra hemställa, att 100 tullvaktjänster måtte utbytas mot 100 tulluppsyningsmanstjänster.»

Med samma motivering upprepade tullstyrelsen sitt förslag i detta hänseende för budgetåret 1947/48.

Det kan icke bestridas, att tullstyrelsen anfört synnerligen starkt välgående skäl för sina framställningar om förbättring av befordringsmöjligheterna för de lågt avlönade tullvakterna. Genom att riksdagen icke tillmötesgått de gjorda framställningarna, ha förhållandena under senare år ytterligare förvärrats. Allt flera äldre tullvakter få förrätta göromål, som ankomma på tulluppsyningsmän, utan att erhålla den för denna befattning gällande avlöningen. När därför tullstyrelsen i sitt förslag reducerat sin tidigare begäran från 100 tulluppsyningsmanstjänster till 60, så måste denna framställning betraktas som ett försök att åtminstone tillföra de allra äldsta tullvakterna en avlöning, som någorlunda svarar mot det kvalificerade och ansvarsfulla arbete de måste utföra och som för årtionden sedan värderats som tulluppsyningsmansgöromål. Det kan icke anses som ett för vare sig statsverket eller personalen önskvärt tillstånd, att ett betydande antal befattningshavare tvingas utföra göromål, som ankomma på befattningshavare i högre lönegrad, utan att därför erhålla den lön, som fastställts i den högre lönegraden.

Då, såsom tidigare framhållits, tullstyrelsens framställning i denna punkt drar en merkostnad av endast 17 337 kronor, måste ett bifall till sagda framställning betraktas som ett mycket rimligt bidrag till en förbättring av tullvakternas olidliga befordringsförhållanden.

Till belysning av angelägenheten av ett bifall till vad tullstyrelsen i övrigt äskat skall här endast anföras ett exempel. Vid tullkammaren i Nyköping handhavas för närvarande kassagöromålen av en tullkontorist, trots att tullkammaren sedan den 1 juli 1947 uppflyttats från klass 2 till klass 1 B. Uppflyttningen motiverades med den ökade tulluppbörden. Sedan dess har tulluppbörden i det närmaste fördubblats. Vid övriga tullkamrar av klass 1 B handhavas uppbördsgöromålen av en tulluppbördsman, varför den av tullstyrelsen föreslagna tulluppbördsmanstjänsten vid denna tullkammare, särskilt med hänsyn till redogöranansvaret, får anses synnerligen väl motiverad.

Övriga av tullstyrelsen gjorda förslag äro till alla delar väl motiverade. Då dessutom styrelsen föreslagit till antalet motsvarande indragningar av tjänster i lägre grader, är den merkostnad, som förslaget innebär, nedbringad till det minsta möjliga.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen måtte, med ändring av vad Kungl. Maj:t föreslagit under sjunde huvudtiteln, Tullverket: Avlöningar till befattningshavare å tullstaten, bifalla vad kungl. generaltullstyrelsen äskat under sagda punkt.

Stockholm den 25 januari 1945.

K. Senander.